

VOITON TIE

Pekka Ervastin esitelmä Jyväskylässä 11.8.1932

Voiton tie on tie inhimilliseen vapauteen. Voiton tie on se tie, jota käymällä voitamme itsemme ja maailman. Voiton tie on tie, jota kulkién voitamme sen pahan, joka asuu meissä itsessämme – ja josta eilen puhuimme. Voiton tie on se tie, josta kaikissa uskonnoissa aina on puhuttu, se josta Jeesus Kristuskin puhuu, kun hän sanoo olevansa tie, totuus ja elämä, ja jonka loppupäähän hän viittaa kehottaessaan meitä tulemaan täydellisiksi, niinkuin meidän taivaallinen Isämme on täydellinen. Voiton tie on siis kulkemista jumalallista täydellisyyttä kohti. Ja tämä täydellisyys on luonnollisesti saavutettavissa ainoastaan siten, että voitetaan – jos ei yhtäkkiä niin aste asteelta – se paha, joka ihmisessä piilee.

Siitä pahasta puhuimme eilen ja näimme, kuinka se paha, joskin se meissä piilee, samalla myöskin on meidän ulkopuolellamme. Se paha ei ole ainoastaan subjektiivista laatua, se on todella myöskin objektiivista laatua. Paha on kyllä olemassa meidän ulkopuolellamme – se on todellisuus. Mutta lohdutukseemme paha on vain relatiivinen, suhteellinen todellisuus, ohimenevä episodi ihmisen kehityksessä. Se ei ole ikuinen todellisuus. Sitä on vain hyvä. Paha on kuitenkin todellista. Kärsimys on todellista. On turha suggeroida pois itseään kärsimyksestä, se tulee kuitenkin takaisin. Kärsimys on todellisuutta. Tietysti, jos ihminen kärsii, voi hän turhaan lisätä kärsimystään ajattelemalla, pohtimalla sitä ja voivottelemalla sen hirvyyttä. Mutta hänen on turha suggeroida sitä kärsimystä kokonaan pois, sillä se kuin kostaa, jos hän samalla ei ole huomannut, mikä kärsimyksen läksy hänelle oli.

Kärsimys on opettaja, se tahtoo näyttää, missä olemme erehtyneet. Ja vielä suurempi todellisuus on paha – merkityksessä paha tahto. Pahuus hyvyyden vastakohtana, jonka ihminen tuntee sisässään, synti, josta hän on tietoinen, paha itsekäs halu ja tahto, joka on ihmisessä. Se paha, vaikka onkin subjektiivista, on todellista; sitäkin todellisempaa, koska sekin on kuin tullut meihin ulkoapäin. Sekin on meihin tullut; se ei ole meidän omaa puhdasta luontoamme niinkuin hyvä.

Ne psykologit erehtyvät, jotka luulevat, että ihminen on auttamattomasti paha, että ihminen on syntymästään paha, että hänen luontonsa on paha. He alkavatkin selvemmin havaita, että ihminen pohjimmiltaan on hyvä ja että ihminen ei tahtoisi pahaa. Paha on tullut häneen ja kasvanut hänessä, mutta kaiken takana on kuitenkin hyvä tahto. Se on oleellisempaa ja todellisempaa kuin paha. Hyvä on ikuista – paha haihtuvaa ja ohimenevää. Kaikki selvänäköisimmät psykologit ovatkin tämän huomanneet.

Ei enää uskota pahan yliherruuteen, että paha on yhtä voimakas ja ikuinen maailmankaikkeudessa kuin hyvä. Ei uskota enää siihen dualismiin, vaikka kristillisessä kirkossa on aina siihen uskottu. Mutta meidän päivinämme on siitä uskosta jo alettu luopua. Ei enää uskota pahan absoluuttisuuteen. Absoluuttinen on vain yksi ainoa – hyvä, Jumala. Paha on epäoleellista, haihtuvaa. – Ja kuitenkin paha on oleellista ja meille on erittäin tärkeää oppia tuntemaan paha. Meidän täytyy oppia tuntemaan, mitkä pahan eri olemuspuolet ovat, mistä paha on saanut alkunsa ja miten se ilmenee. Ja me olemme saaneet viisailta oppia, että paha on objektiivisesti olemassa niissä olennoissa, jotka ovat antautuneet palvelemaan ihmiskuntaa ja lupautuneet kasvattamaan ihmiskuntaa siten, että he käyttävät pahaa kasvatukseen – pahaa ja sen seuralaista kärsimystä, koska paha ei koskaan voi ilmetä ilman

sitä seuraavaa kärsimystä. Paha on jotain, joka rikkoo luonnon sopusointua, ja kun tuo sopusointu palautuu, palautuu se kärsimyksen avulla. Hän, joka on rikkonut sopusointua, saa kärsimyksiä sopusoinnun palautuessa. Nämä olennot käyttävät siis pahaa tässä meidän ihmiskuntamme kehityksessä, itse olematta pahoja. He palvelevat ihmiskuntaa, ja kaikista nöyryyttävin palvelusmuoto ja kiittämättömin, on ottaa paholaisen muoto päälleen, kun on enkeli.

Legendassa kerrotaan, että maapallon henki, jota usein nimitetään Saatanaksi, on tämän pahan joukon päämies. Meidän ei tule käsittää nyt tätä legendaa aivan sanallisesti, vaan täytyy itse asiallisesti ymmärtää, että semmoista personalista yksilöä ei oikeastaan ole olemassa. Se on yksilöjoukko. Se on suuri joukko olentoja, jotka yhdessä muodostavat tuon Saatanan, tuon vastustajan, tuon Diaboluksen. Ja tämä suuri joukko enkeleitä on hallinnut tätä meidän planeettaamme. Sen yhteishenki on ikäänkuin johtajana heillä, ja sitähän voimme nimittää Saatanaksi, mutta tämän pääjoukon alapuolella ja palvelijoina on kolme erilaista joukkoa, enkelijoukkoa, joihin kuuluu – voisimme sanoa – ihmisolentoja erilaisista vanhoista maailmankausista ja itse asiassa tämän maapallon varhaisemmista ilmennyspäivistä eli luomispäivistä.

Te, jotka olette perehtyneet näihin katsantokantoihin, muistatte, että meidän maapallomme elää nyt neljännessä luomispäivässä, ja ennen sitä oli kolme luomispäivää, kolme suurta manvantaraa – sanskritin kielellä. Ensimmäisestä luomispäivästä, niin sanotusta Saturnus-kaudesta, ovat kotoisin enkeliolennot – korkein ja syvällisin joukko – jotka palvelevat meidän maapallomme saatanallista henkeä, ja nämä Saturnus-kaudesta kotoisin olevat henkiolennot eli ihmiset ovat teosofisessa kirjallisuudessa mainitut nimeltä ”asuurat“ – myöskin ”saatanat“. Sitten toisesta luomispäivästä, niin-

sanotusta Aurinko-manvantarasta, on kotoisin tuo toinen joukko, enkelijoukko, ihmisjoukko, ja niitä nimitämme "ahrimaneiksi" – pahoiksi hengiksi. Ahriman on persialaisten uskonnossa pahan edustaja. Ja taas kolmas joukko, alin, nuorin joukko, on kolmannesta luomispäivästä, niinsanotust "Kuu-kaudesta" eli Kuu-manvantarasta, ja heitä nimitetään "lucifereiksi".

Tällä tavalla on olemassa kolme erilaista joukkoa: asuurat eli saatanat, ahrimanit ja luciferit. Nämä ovat niinsanotun pahan prinssiin palveluksessa ja ovat ihmisille kiusaajia. He kaikki ovat semmoisia ihmisolentoja edellisistä luomiskausista, jotka eivät siellä syystä tai toisesta jaksaneet saavuttaa niitä asteita, joita piti saavuttaa. Nyt he ovat tilaisuudessa saavuttamaan enkeliasteensa täysin kehittyneinä ihmisinä siten, että he palvelevat pahan prinssiä tässä meidän ihmiskunnassamme. He palvelevat meitä ihmisiä sillä tavalla. Kaikki kehityshän tapahtuu aina sillä tavalla, että autetaan. Jos joku ihminen saa käskyn kehittyä hyvässä, on se toisella kielellä, että hän saa auttaa toisia hyvässä.

Emme voi yksin kehittyä hyvässä, se edellyttää montaa. Rakkaus edellyttää montaa. Itsekkyyttä voimme kuvitella yksinäiseksi. Joku voisi olla niin itseensä sulkeutunut, ettei hän välitä kenestäkään muusta. Mutta me emme voi kuvitella, että ihminen, joka rakastaa ja tahtoo hyvää, olisi yksinään, sillä rakkaus ei voi sisältyä yksinäiseen olentoon. Rakkaus tahtoo auttaa toisia, se palvelee, syleilee toisia samanlaisia olentoja tai toisenlaisia olentoja. Rakkaus kohdistuu aina toiseen, ulospäin, ja sentähden rakkaus ja kehitys kaikessa hyvässä vaatii useita eläviä olentoja yhdessä. Sentähden käsky kehitykseen, ylöspäin, rakkauteen ja hyvään on sama kuin käsky auttamaan.

Nyt nuo olennot, joita omassa epäilemättä vaivasi itsekäs laiskuus, ovat saaneet tehtäväkseen palvella toisia sangen

vaikealla, raskaalla tavalla, panemalla synkän naamarin kasvoilleen. Ja nämä kaikki pahat enkelit, jotka kiusaavat meitä, ovat itsessään yhtä hyviä kuin mekin ja ovat omassa kehityksessään jo kulkeneet omaa tietänsä eteenpäin. Millä tavalla he nyt, nämä pahat, voivat vaikuttaa meihin, jos me ihmiset olemme – niinkuin eilen katselimme ihmistä ulkoapäin – aivan mallikelpoisia, puhtaiksi luotuja? Kuinka paha voi tarttua meihin? – Tietysti pahan filosofinen välttämättömyys johtuu siitä, että ilman sitä emme oppisi hyvää tuntemaan. Mutta mistä johtuu, että voimme innostua myöskin pahaan? Tämä johtuu siitä, että nämä enkeliolennot, pahat olennot, ovat saaneet heittää meihin sitä omaa olemustaan, joka palvelee pahaa. Se ikäänkuin sitä ainoastaan. Tietysti tämä on hieman vertauskuvallista kieltä – mutta voimme sanoa, että he ovat saaneet heittää meihin ja meidän käyttövälineisiimme, sisäisiin sieluruumiisiimme, omaa olemustaan, pahaa ulkopuolista olemustaan, mikä heissä on, jonka he taas saivat muualta mukaansa aikaisempana kehityskautenaan. Sillä tavalla he ovat päässeet yhteyteen meidän kanssamme.

Uudessa testamentissa Paavali esimerkiksi nimittää tätä siementä, minkä he, pahaa edustavat enkeliolennot ovat saaneet meihin heittää, sanalla liha (*sarks* – kaiketi Uno Poreen lisäämä täsmennys) – liha, joka on meissä. Se on tullut meissä semmoiseksi olemuksemme, joka ei ole meidän omasta sieluruumiistamme, eikä näkyväisestä ruumiistamme, mutta joka on meihin upotettu. Ja tämä ”liha“ on sielussamme, sieluruumiissamme, sisäisessä olemuksessamme jonkinlaisena painona, ikäänkuin painostuksena, ihmeellisenä puolena itessämme, jota emme aina ymmärrä ja joka ei ole meidän omaa itseämme. Ihminen voi selvästi sen huomata. Jos hän kuuntelee lihan ääntä ja sanoo rohkeasti esimerkiksi: Mitä sinä turhia juttelet, sinä et ole minä, – se ääni hiljenee. Mutta jos

hän kuuntelee sitä, se riemastuu ja antaa tuntea, että ”minä“ itse olen tuo liha.

Ihmisen sielunruumiissa on kolme puolta. Siinä on ensinnäkin se, jota nimitämme tunneruumiiksi, joka on hänen tunne-elämänsä. Kaikki meidän tunteemme, halut, himot . . . ilmenevät meissä siinä. Toinen puoli on se, joka ilmenee ajatuksena. Se kuuluu samaan sieluruumiiseen, mutta on kuin korkeampi puoli siitä. Alempi puoli on tunne-elämä, meille tuttu sielullinen elämä itsessämme, ja toinen puoli siitä sieluolemuksestamme ovat kaikki meidän ajatuksemme. Ja sitten on vielä kolmantena tämä persoonallinen minämme, joka ei suinkaan ole aina varma siitä, että hän tahtoo hyvää. Se on kuin jonkinlaisessa keinussa näiden kahden, hyvän ja pahan välillä, epäitsekään ja itsekkään välillä. Tämä persoonallinen minämme, josta viisaat sanovat, ettei se ole meidän todellinen itsemme, se on tuo hieman epävarma minä. Milloin se tahtoo hyvää, milloin pahaa. Toisen kerran se kallistaa korvansa himojen ja halujen kuiskeelle, toisen kerran se voi kuunnella jaloja kuiskeita sisäisestä tahi ulkonaisesta maailmasta. Tämä meidän minämme on siis kolmas puoli tuossa sisäisessä olemuksessamme. Saimme täten itseasiassa kolme: tunne-elämä, ajatuselämä ja epävarma persoonallinen minuus.

Nyt nämä kolme enkelikuntaa, jotka edustavat pahaa ja sen ilmennystä meille ja joiden liha on meissä, suhtautuvat sillä tavalla näihin kolmeen sisäiseen olemuspuoleen meissä, että luciferit tuntuvat ja vaikuttavat meidän tunteissamme, ahrimanit ajatuksissamme, ja taas saatanat eli asuurat ovat tekemisissä meidän persoonallisen minämme kanssa. Tämä on siis sielullinen olemuksemme, joka on tuolla tavalla pahan vaikutuksen alla.

Tämä näkyväinen ruumiimme ulkonaiselta että sisäiseltä olemukseltaan, sekä fyysiseltä että eetteriseltä olemuspuolel-

taan, on kyllä itsessään puhdas, pyhä ja synnitön. Sentähden Paavali esimerkiksi sanoo tästä ruumiista, että se on pyhän hengen temppele, ja se on myöskin pidettävä puhtaana ja pyhänä. Ei tule saastuttaa sitä ruumista, jonka saamme luonnolta lahjaksi. Eivät isä ja äiti kykenisi sitä lahjoittamaan, ellei luonto sen työn suorittaisi. Teillä on tämä fyysillis-eetterinen ruumis lainana luonnolta ja teidän tulee olla siitä lainasta kiitollisia, mutta ei sitä väärinkäyttää. Mutta teidän sisäinen, sielullinen olemuksenne on on teidän oma itsenne ja se oma sielunne, jonka tuotte mukaan edellisistä elämistä – sen mahdollisuudet – on kyllä saastutettu lihan kautta. Siinä asuu liha. Ja tietysti teidän näkyväinen fyysillis-eetterinen ruumiinne on niin lähellä teitä, ja teillä on niin suuri valta siihen, että se karmallisesti mukautuu teidän sisäisen sieluolemuksenne mukaan. Se vaikuttaa tähän näkyväiseen fyysillis-eetteriseen ruumiiseen, niin että nuo voimat sieluruumiissanne vaikuttavat juuri siihen voimaruumiiseen, jota nimitämme eetteriruumiiksi. Ja sillä tavalla teidän fyysillinen ruumiinne kyllä on saastutettu, kyllä jo varhaisesta lapsuudesta saakka, teidän jälleensyntyvän henkenne heijastuksen mukaan sielunne – joka on karma. Kun karma tuotte mukaan, niin ruumis saastuu silloin sen mukaisesti.

Tämä paha siis, joka asuu omassa sielussanne ja joka tekee sen rikkirevityksi, tämä paha on voitettava. Ihmisen tehtävä elämässään on juuri voittaa paha tässä elämässään. Hänen tehtävänsä on kuin lunastaa tämä sielu pois pahan vallasta, puhdistaa se, tehdä se niin kirkkaaksi ja puhtaaksi, että liha ikäänkuin häviää siitä, ja se hänen sielunsa on kuin Luojan kädestä lähtenyt, ja sitten se osaa vähitellen luoda ruumiinkin, näkyväisen ruumiinkin semmoiseksi kuin aikain aamusta lähtien on tarkoitettu. Ihmisen tulee siis ensin astua voiton tielle, voittaa liha omassa sielussaan, ja sitten muuttaa näkyväi-

nen fyysillinen ruumiinsa Jumalan kuvaksi, niinkuin se on alkuaan tarkoitettu – se merkitsee: muuttaa se kuolemattomaksi. Ihmisen on itsensä luotava itselleen kuolematon ruumis.

Ja me kysymme silloin tietysti: kuinka on mahdollista meidän heikkojen syntisten ihmisten edes puhdistaa omaa sieluamme, voittaa omaa sieluamme, että heitämme ulos tuon lihan siitä? Eihän se ole mahdollista, huoahtavat ihmiset heikkoudessaan. Vuosimiljoonien kokemus on osoittanut, että se on mahdotonta, ja sentähden on esimerkiksi kristinuskossa hyljätty tuo täydellisyysajatus. Sanotaan: ihmisen on mahdotonta täyttää tuota vaatimusta.

Ymmärrämme kuitenkin dogmaattisesti, minkätähden kristillinen kirkko hylkäsi tuon täydellisyysihanteen mahdotomana. Ymmärrämme sen tapahtuneen siitä syystä, että kun kirkko itse kokouksissaan silloin neljännellä, viidennellä ja kuudennella . . . ja niillä vuosisadoilla, jolloin kirkko oikeastaan alkoi, määräili uskon sisältöä – minkälainen on usko oleva, sen uskonkappaleet, dogmit j.n.e. – niin se eräässä kirkolliskokouksessaan hylkäsi jälleensyntymisopin kerettiläisenä ja vääränä – että ihminen on ollut olemassa ennen syntymäänsä ja että ihminen uudestaan tulisi maan päälle. Kirkonmiehet päättivät kokouksessaan, että olkoon kirottu se, joka niin usko.

Tämä oli kohtalokasta kirkolle, sillä kun hyljättiin jälleensyntymisoppi virallisesti ja julkisesti, oltiin samalla luovuttu siitä ainoasta järkevistä pohjasta, jonka nojalla ihminen voi ajatella ja uskoa voivansa tulla täydelliseksi. Sillä jokaisen kokemus on, että sängen vähän ihminen pääsee eteenpäin, vaikka kuinka yrittäisi – vain pienen matkan täydellisyiden tiellä. Ja jos hänen koko elämänsä on siinä, että hän elää vain yhden kerran maan päällä, niin mahdotonta se on. Mutta jos hän on olento, joka syntyy uudestaan ja uudestaan, ei ole

käsittämätöntä hänelle, että hän voisi tulla täydelliseksi. Ja tiedämme, että itämailla on tämmöinen usko. Buddha esitti sitä uskoa ja koko buddhalainen maailma on niin uskonut. Mutta kristillinen kirkko siis sen hylkäsi, ja silloin heidän oli pakko hyljätä usko siihenkin, että ihminen voisi tulla täydelliseksi, ja myöskin usko siihen, että ihmiselle oli tarpeellista ja välttämätöntä pyrkiä täydellisyyteen – koska sitä ei voinut saavuttaa. Se oli luonnollista ja todella kohtalokasta kristikunnalle.

Mutta me ymmärrämme, että paha on voitettava ja että ihmisen on se tehtävä. Mutta kun olemme nyt ymmärtäneet, että paha on tavallaan tullut meihin kuin ulkoapäin – vaikka se on välttämätön kehityksellemme, niin, että se iskee meidän omaan luontoomme luonnollisena asiana – niin me ymmärrämme kuitenkin, että se on voitettava ja siitä on saatava jonkinlainen ase. Paha ei voi olla tarpeeton olemassaolossa, mutta sen on tultava aseeksi, niinkuin meillä on kirves esimerkiksi. Se on paha, jos sen antaa taitamattoman käteen. Sillä hakkaa pian käteensä tai jalkaansa, ja pieni lapsi hakkaa vaikka mitä sillä. Se on selvä esimerkki, että se paha on olemassa, mutta se on otettava hyvän palvelukseen. Kirves voi olla paha, mutta myöskin hyvä, ja se on välttämätön hyvän työssä. Miten rakennamme talojamme esimerkiksi, jos meillä ei ole työaseita, joilla ne tehdään? Tuli on – niinkuin sananlaskussa sanotaan – erinomainen palvelija, mutta huono herra. Miten tulisimme toimeen maan päällä ilman tulta? Mutta me emme voi antaa tulelle yliherruutta. Se hävittäisi kaikki. Mutta meidän tulee käyttää sitä palvelukseemme. Niin on kaiken pahan laita. Ei ole se itsessään pahaa. Se on paha siihen saakka, kunnes olemme voittaneet sen ja oppineet käyttämään sitä.

Ja sentähden me kysymme: kuinka on meidän meneteltävä pahan suhteen? Missä on meidän apumme ja turvamme? Seisomme hämmästyneinä ihmisraukkoina. Paha piilee

meissä. Ja kuinka meidän on meneteltävä? Ensimmäinen ehto on, että tiedämme, missä on se elämä, mikä on se tajunta, joka on tuon voittanut ja on pahan herra. Missä on se elämä, mihin paha ei koske ja joka hallitsee pahaa? Eikö semmoista ole olemassa? Jos paha kerran on olemassa, ja se on hyvä, joka on piilossa, niin missä se hyvä on? – Silloin ovat aina kaikki uskonnot ja jokaisen ihmisen sisäinen ääni vastannut tähän: se on Jumala. Jokaiselle ihmiselle se sana merkitsee: on olemassa jokin voima, tajunta, elämä, järki, henki . . . , joka on pahan yläpuolella, johon paha ei koske, joka on voittanut pahan. Ja se on Jumala.

Kun tarkemmin tutkimme tätä seikkaa, mikä on Jumala, ja pääsemme selville siitä, että Jumala on se suuri henki, se suuri Isä maailmankaikkeuden takana, se suunnaton, ääretön elämä ja ainainen sopusointu kaiken olemisen takana, se Isä, joka on täynnä rakkautta kaikkia eläviä kohtaan. Ja ymmärrämme vielä sen toisen puolen tästä, että tässä Isässä elää ainainen Poika – nimittäin ainainen kuva siitä täydellisyydestä, joka on saavutettava ja joka tässä maailmankaikkeudessa heijastuu ehkä eri tavalla sanokaamme eri aurinkokunnissa ja maailmoissa – niin voimme ymmärtää, että se Poika, se Isässä piilevä täydellisyytajunta, että se tässä aurinkokunnassamme on, niinkuin me inhimillisellä kielellä sanomme: Taivaallinen Ihminen, täydellinen ihminen. Meidän on tapana sanoa: Kristus, kosmillinen Kristus, meidän aurinkokuntamme kosmillinen Kristus. Se täydellinen Taivaallinen Ihminen, elävä Taivaallinen Ihminen, joka aina on elänyt tässä aurinkokunnassamme ja on ollut ennen sitä jo.

Onhan täytynyt tuon ihanteen, tuon täydellisyyss kuvan, tuon saavutuskuvan, olla ennenkuin maailma on ollut, ennenkuin aurinkokunta on ollut. Sentähden on totta, mitä pyhässä kirjassa sanotaan, että ”Kristus, Jumalan poika, joka oli

olemassa ennen maailman luomista, ennen auringon luomista, jonka kautta kaikki on tehty, mitä tehty on“, sillä mitä olisi ilman sitä täydellisyyskuvaa voinut syntyä. Jumalan poika on aina ollut koko maailman takana.

Tämä Jumalan poika on siis Jumalan, Isän täydellisyystah-
to; se on niinkuin arkkitehdin piirustus, vaikka se on elävä
piirustus, joka on annettu meidän aurinkokunnallemme. Se on
Jumalan poika, se on Kristus. Se on meidän turvamme. Jos
olisimme yksin heitetyt tänne pahankin opetettavaksi, mutta
ilman mitään semmoista kuvaa, minkä puoleen meidän tulee
kasvaa, olisimme olleet kuin sattuman orjia. Paha olisi heitetty
meille kasvattajaksi, mutta ei olisi mitään kuvaa, minkä
mukaan meidän tulisi kasvaa; mihin päin oppisimme, ei olisi
ennakolta määrätty. Mutta jos on järkeä maailmankaikkeudes-
sa, täytyy olla ennakolta näytetty, mihin päin on pyrittävä. Ja
ennakolta näytetty ihanne ei ole kuollut piirustus meidän
ulkopuolellemme, vaan joka elää meidän maailmassamme ja
kaikissa.

Se täydellisyyskuva, Jumalan kuva, mikä siis on olemassa,
on Jumalan kuvana olemassa kaikkialla ja meissä. Meissäkin
piilee se ja on meissä kuin elävänä mittana ja mallina, minkä
mukaan meidän tulee kasvaa. Ja me kasvamme sitä mukaa
kuin voitamme paha. Ja meidän apumme ja turvamme on
juuri siinä elävässä Jumalan Pojassa; on aina maailman alusta
saakka ollut siinä. Koskaan ei ole ihmiskuntaa jätetty yksin.
Aina on Jumalan Poika ollut mukana ihmiskunnassa.

Mutta sitten tuli aika, jolloin tämä Jumalan poika astui
ihmisen muodossa maan päälle, pukeutuneena ihmisen
muotoon aivan täydellisesti, ja asteli maan päällä. Olihan
Jumalan poika aina ilmennyt profettain suun kautta. Kaikissa
uskonnonperustajissa oli Jumalan poika puhunut, mutta ei ollut
koskaan niin personoitunut ja täydellisesti ilmentänyt Isää ja

hänen rakkauttaan kuin Jeesus Kristuksessa. Ja sentähden myöskin ymmärrämme, että jos me tahdomme kulkea tiellä voittoon pahan yli, on meidän tietysti heti alussa turvauduttava Kristukseen, valittava Jumalan poika, valittava Kristus avuksemme ja turvaksemme. Eihän mitään muuta turvaa voi olla kuin Kristus, joka aina on ollut. Hänessä oli aina ihmisten turva, mutta hän oli kaukana, kuin saavuttamattomissa ennenkuin hän ilmestyi ja näytti meille Isän ja näytti: näin Jumala rakastaa. Hänessä ei ollut siis järki ja ääretön sääli kuin Buddhassa, vaan myöskin hyvä tahto, ikuinen, kuolematon, alati armahtava rakkaus, alituinen anteeksianto. Näin Jeesus Kristus ilmensi Isää.

Nyt on siis Jumala juuri Jeesus Kristuksen kautta tullut meitä ihmisiä lähelle, ja me voimme aavistaa, minkälainen on Jumala, minkälainen on se rakkaus, missä vallitsee ikuinen sopusointu ja johon verraten paha on ohimenevä todellisuus. Nyt voimme sen ymmärtää. Ja me valitsemme Kristuksen. Me valitsemme Jeesus Kristuksen, joka on itse sanonut meille: "Minä olen tie, totuus ja elämä". Ja me kysymme häneltä, mitä meidän on tehtävä. Ja ennen kaikkea tunnemme koko olemukssamme, että meidän on uskottava häneen, siihen Jumalan poikaan, joka on maailman alusta saakka ollut, mutta myöskin siihen Jeesus Kristukseen, joka oli tämä Jumalan poika ilmenneenä. Meidän täytyy uskoa ja luottaa häneen. Me valitsemme hänet opettajaksemme ja vapahtajaksemme. Ja silloin tietysti tahdomme kuunnella hänen sanojaan ja kysymme häneltä: Miten sinä neuvot, että meidän tulee elää?

Neljäs esitelmä sarjasta *Inhimillinen vapaus*, minkä Pekka Ervast piti Jyväskylän kesäkursseilla 1932.

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Mitä on vapaus*, 1998.